

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 13-04-8197 פריימרק נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת בן אור
כב' השופט יעקובי
כב' השופט וינוגרד

שמואל פריימרק
ע"י ב"כ עו"ד ניק קאופמן

המערער

נגד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעל שניידר, פרקליטות מחוז ירושלים

המשיבה

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977. על פי המפורט בכתב האישום ימים אחדים לאחר רצח שארע במועדון "בר נוער" בתל אביב, שלח המערער שתי הודעות לפורום "גאווה" באתר האינטרנטי "תפוז" וכינה עצמו "הנוקם בחוסם". בהודעות אלה איים בפגיעה שלא כדין בגופם או בחרותם של אנשים המשתייכים לקהילה ההומוסקסואלית, במילים אלה: "היו מוכנים זה קרוב ביותר, לא תגידו לא ידענו", וכן "הומואים, הפעם משהו יותר גדול בקרוב".

ב"כ המערער הודה בעובדות המפורטות בכתב האישום ואולם טען כי עובדות אלה אינן מהוות עבירה מן הבחינה המשפטית. זאת הן משום שאין במילים המצוטטות לעיל משום "איום" והן משום שהן לא כוונו כלפי "אדם", כנדרש בסעיף 192 הנ"ל. בית משפט קמא דחה טענות אלה והרשיע את המערער על יסוד הודאתו בעובדות. בגזר הדין, שניתן לאחר שהתקבל תסקיר מבחן, דחה בית המשפט את בקשת ב"כ המערער לבטל את ההרשעה ולהסתפק בקביעה שהעבירה בוצעה, והטיל על המערער עונש של מאסר על תנאי בן 60 יום, פיקוח מבחן למשך שנה ו-60 שעות שירות לתועלת הציבור.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימים

עפ"א 13-04-8197 פריימרק נ' מדינת ישראל

הערעור שלפנינו מכוון הן כלפי ההרשעה והן כלפי גזר הדין, ובפרט כנגד דחיית הבקשה לבטל את ההרשעה.

בייכ המערער טוען כי יש לבחון את השאלות אותן העמיד בפנינו על רקע היותנו חיים בחברה דמוקרטית ופולרליסטית בה כל אחד רשאי להביע את דעתו אלא אם הדבר אסור על פי חוק. לטענתו הדברים שכתב המערער אינם מהווים איום באופן ישיר. עוד טוען הוא כי ההודעה לא נשלחה לאדם מסוים אלא לגוף אמורפי של אנשים המשתייכים לקהילה ההומוסקסואלית ולפיכך אינה יכולה להוות איום כלפי אדם כנדרש להבנתו בהוראת סעיף 192 הנ"ל.

אכן חופש הביטוי הוא ערך יסוד בחברה דמוקרטית אולם ככל הערכים אין המדובר בערך מוחלט והוא טעון איזון עם ערכים מתחרים. בענייננו החשש הטמון בעבירת איומים כלפי חייו או שלמות גופו של אדם הביא את המחוקק לקבוע עבירה פלילית האוסרת על השמעת ביטויים העולים כדי איום. את טענותיו של בייכ המערער לפיהן אין המדובר בביטויים העולים כדי איום, אין בידינו לקבל. הדברים שנכתבו על ידי המערער אינם יכולים להתפרש אלא כאיום. נזכיר, כי הם נכתבו ימים ספורים לאחר אירוע רצח במועדון המשמש צעירים המשתייכים לקהילה ההומוסקסואלית ואשר כתוצאה ממנו קיפדו את חייהם מספר בני נוער ונפצעו רבים אחרים. נוסח ההודעות מזכיר, גם אם במשתמע, את שאירע ימים ספורים קודם לכן. האיום הטמון בנוסח זה ברור לכל בר דעת, ואדם סביר המשתייך לקהל היעד אליו הופנו ההודעות, חש מאוים שמא יחזרו המעשים על עצמם ואף יקרו מעשים חמורים מאלה. די בכך כדי למלא את יסוד האיום הנדרש על פי הגדרת העבירה האמורה.

אשר לנמען, ההודעות נכתבו בפורום אינטרנטי המיועד לקהל קוראים המשתייך לקהילה ההומוסקסואלית. המדובר בבני אדם בשר ודם ממש גם אם זהותם הספציפית אינה ידועה. אף אם יש הסוברים שעבירת האיומים אינה יכולה להיעבר כלפי גוף משפטי (ראו קדמי, על הדין בפלילים, חלק רביעי, תשס"ו-2006 ע' 2123) הרי שבענייננו אין המדובר בגוף משפטי אלא בבני אנוש הגם שמספרם וזהותם אינם ידועים. ההודעה כוונה לאנשים אלה מתוך הערכה מושכלת שחברי הפורום ייחשפו אליה. בכך התמלאה גם הדרישה שהאיום יופנה כלפי אדם.

נוכח כל אלה, דין הערעור על ההרשעה להידחות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 13-04-8197 פריימרוק נ' מדינת ישראל

מכאן לערעור על העונש. כאמור לעיל הערעור מכוון כנגד החלטתו של בית המשפט להימנע מהסתפקות בעצם הקביעה שהמערער עבר את העבירה שיוחסה לו. בעניין זה מפנה ב"כ המערער לתסקיר מבחן המפרט נסיבות אישיות ייחודיות וקשות. שירות המבחן המליץ לבטל את ההרשעה ולהסתפק בקביעה כאמור. בנוסף עמד ב"כ המערער על כך שמרשו מבקש לקבל רישיון לנהיגת אמבולנס וכי בשל מקום מגוריו הוא עשוי להזדקק לרישיון נשק. הרשעה תעמוד בדרכו. המדובר באדם צעיר (יליד 1989) חסר עבר פלילי ובשל הצטברם של טעמים אלה סבור הוא כי בית משפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה.

ב"כ המשיבה טענה בהקשר זה כי המדובר במעשה מתוכנן ופוגעני שיש לייחס לו משנה חומרה על רקע האירוע הקשה שאירע ב"בר נוער" ימים ספורים קודם למעשה העבירה. עוד טענה כי ההרשעה אינה פוגעת ברישיון שכבר נתון בידיו של המערער אלא בתוכנית עתידית אותה הוא מבקש לממש.

אין להקל ראש בעבירה בה הורשע המערער ובפרט לנוכח חומרת הנסיבות הכרוכות בביצועה. ככלל, אנו סבורים כי במצב דברים רגיל יש להרשיע אדם המבצע מעשה כזה, ולא ניתן להסתפק בעצם הקביעה שביצע את המעשה. אם ראינו לנכון לחרוג מן הכלל, הרי זה משום הצטברם של שלושה טעמים. הטעם האחד והעיקרי הוא הנסיבות המפורטות בתסקיר המבחן העומדות ברקע המעשה. הטעם השני הוא שהמערער היה נתון במעצר במשך שלושה ימים בגין המעשה הנדון. כפי שטען בא כוחו בערכאה למטה לווה המעצר בהד תקשורת נרחב נוכח העובדה שבתחילה חשדה בו המשטרה כי הוא מעורב ברצח עצמו. ולבסוף, העבירה בוצעה בשנת 2009, כתב האישום הוגש בשנת 2011, הכרעת הדין ניתנה בשנת 2012 וגזר הדין ניתן בשנת 2013. חלוף הזמן כשלעצמו הינו נתון בעל חשיבות, ולכך יש להוסיף כי ביני לביני הספיק המערער להשלים את שירותו הצבאי בהצטיינות ואף שירת חודשים מספר בצבא הקבע. בהקשר זה נוסיף ונדגיש כי בעקבות ההליכים הפליליים הועבר המערער מהיחידה בה שירת לתפקיד אחר שאותו ביצע בהצטיינות. רוצה לומר המערער לקה גם במובן זה שמסלול שירותו הצבאי קיבל תפנית בעקבות המעשה הנדון.

נוכח כל אלה, החלטנו לקבל את הערעור על גזר הדין, לבטל את ההרשעה ולקבוע תחת זאת כי המערער ביצע את העבירה נשוא כתב האישום. פועל יוצא מכך שעונש המאסר על תנאי מתבטל. ביתר חלקי גזר הדין לא יחול שינוי.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 8197-04-13 פריימרק נ' מדינת ישראל

המזכירות תמציא את העתק פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ז' סיון תשע"ג, 16 מאי 2013, בהעדר הצדדים.

רם וינוגרד

רם וינוגרד, שופט

י.י. רפאל

רפאל יעקובי, שופט

נאוה בן אור

נאוה בן אור, שופטת